

Χωρίς εκείνο το θέμα που είχε με τη φτέρνα του,
σήμερα κανείς δεν θα θυμόταν τον Αχιλλέα.

STAN LEE

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Το Παιδί ξύπνησε και άνοιξε και τα δυο του μάτια μαζί. Αυτή ήταν η πρώτη Παράδοξη Ενέργεια της ημέρας. Ποτέ δεν το αποφάσιζε από πριν. Το άφηνε να γίνεται τυχαία: παράδοξα. Ήταν καλό κόλπο. Έτσι, κάποιες φορές άνοιγε πρώτο μόνο το δεξί του μάτι. Άλλες, πρώτα το αριστερό. Και κάποιες άλλες, όπως σήμερα, και τα δύο μαζί.

Μια Παράδοξη Ενέργεια. Η πρώτη της ημέρας.

Του άρεσε αυτό. Του άρεσαν πολλά πράγματα. Για την ακρίβεια, του άρεσαν τα πάντα. Ή, έστω, σχεδόν τα πάντα. Κάποτε θα κατέγραφε όλα όσα τού άρεσαν στον υπολογιστή του. Αν και ήταν μόνο δέκα χρονών, ήξερε να χειρίζεται καλά το κομπιούτερ του. Και αυτός ο συγκεκριμένος κατάλογος ήταν ένα από τα πρότζεκτ που είχε στο μυαλό του. Ένα από τα πολλά. Θα άνοιγε ένα καινούριο αρχείο και θα κατέγραφε όλα τα Ωραία Πράγματα. Θα ήταν ένας μεγάλος, μακρύς κατάλογος.

Και βέβαια θα περιείχε όλες τις Παράδοξες Ενέργειες. Τις μυστικές, κρυφές υπερδυνάμεις του. Αυτές που τον έκαναν να ξεχωρίζει. Αυτές του άρεσαν περισσότερο

από οτιδήποτε άλλο. Ήταν από τα πιο σημαντικά Ωραία Πράγματα της ζωής του. Και, ναι, είχε πολλές τέτοιες.

Χαιρόταν γι' αυτό. Χαιρόταν για πολλά.

Αλλά σήμερα χαιρόταν επίσης που δεν πονούσε. Που δεν πονούσε πολύ, τέλος πάντων.

Έκλεισε πάλι τα μάτια, χασμουρήθηκε και έβγαλε τα χέρια του από τα σκεπάσματα, που μύριζαν ανεπαίσθητα μαλακτικό – αγριολούλουδα, μάλλον. Έτριψε με τις γροθιές τα μάτια του, χασμουρήθηκε και τεντώθηκε.

Όσο τεντωνόταν, έθεσε όλες του τις αισθήσεις –κυρίως τις υπερανεπτυγμένες και μυστικές– σε επιφυλακή, για να ανιχνεύσει τυχόν εστίες πόνου.

Ο πόνος, όλοι οι πόνοι, συχνά κοιμόντουσαν μαζί του. Και ξυπνούσαν μαζί του. Ήταν κουλουριασμένοι στις φωλιές τους, μέσα στα κόκαλά του, στην κοιλιά του, στο κεφάλι του, πίσω από τα αυτιά του. Και αλλού. Είχαν πολλές φωλιές. Μόλις αντιλαμβάνονταν ότι είχε ξυπνήσει, τις περισσότερες φορές πετάγονταν από το αχυρόστρωμά τους και άρχιζαν να χτυπάνε τα πόδια τους ή να φωνάζουν ή να απλώνουν με το στόμα τους ένα μεγάλο και πυκνό σύννεφο στυφής μουντάδας μέσα στις φλέβες του και στους μυς του και στην κοιλιά του.

Τέτοια έκαναν. Όλο τέτοια.

Δεν ήταν φίλοι του. Δεν τους αγαπούσε. Δεν ήταν σύμμαχοί του. Ήταν οι Κακοί. Οι Εξωγήινοι Κακοί. Ήταν οι Εχθροί.

Δεν τους αγαπούσε. Καθόλου. Κι ας μην το έκαναν κάθε μέρα. Κι ας έμεναν κάποιες φορές κοιμισμένοι, λουφαγμένοι στις φωλιές τους ακόμη και όταν αυτός είχε ξυ-

πνήσει και ήταν έτοιμος, ή σχεδόν έτοιμος, να τους υποδεχτεί. Άλλωστε, πολύ συχνά ήταν αυτοί που ξυπνούσαν πρώτοι και τον αιφνιδίαζαν. Ήταν ένα από τα κόλπα τους αυτό, ένας από τους τρόπους που είχαν για να διασκεδάζουν.

Το Παιδί αναστέναξε και συνέχισε να τεντώνεται. Οι υπερανεπτυγμένες και μυστικές αισθήσεις του άρχισαν να ερευνούν εκατοστό-εκατοστό το σώμα του, να ελέγχουν την κατάσταση, να ψάχνουν σε κρυφές γωνιές και μυστικά περάσματα.

Όχι.

Σήμερα ήταν τελικά μια καλή ημέρα. Ναι. Σίγουρα. Πολύ καλή.

Δεν πονούσε.

Παραμέρισε τα σκεπάσματά του, σεντόνι, κουβέρτα και πάπλωμα, και κατέβασε προσεκτικά τα πόδια του στο πάτωμα. Ένα-ένα. Δεν χρειάζονταν βιασύνες. Είχε όλο τον χρόνο μπροστά του. Όλο τον χρόνο.

Στάθηκε σιγά-σιγά και προσεκτικά όρθιος, τεντώθηκε και πάλι, και έπιασε από την καρέκλα του την κίτρινη ρόμπα. Την αγαπημένη του. Έμοιαζε πάρα πολύ με μπέρτα και τη λάτρευε. Και όχι με όποια και όποια μπέρτα. Έμοιαζε με μπέρτα υπερήρωα. Είχε μία μαύρη μπορντούρα γύρω-γύρω και μια κουκούλα που έδενε κάτω από το πιγούνι του, αν ήθελε, με ένα λαστιχένιο κορδόνι. Και ήταν μακριά, έφτανε μέχρι το πάτωμα. Κάποιοι θα έλεγαν ίσως ότι έμοιαζε με φορεσιά μάγου, από αυτούς που παίζουν στα ηλεκτρονικά παιχνίδια ρόλων και στα παλιά βιβλία. Αλλά όχι, δεν ήταν φορεσιά μάγου. Ήταν μπέρτα υπερήρωα.

Το ένα μανίκι της ήταν μάλιστα ειδικό, με φερμουάρ. Για να χωράει άνετα η αντλία με το φάρμακο που ήταν προσαρμοσμένη συνέχεια στο αριστερό του μπράτσο. Του την είχε μεταποιήσει η Μαμά. Όπως και τόσα άλλα πράγματα, βέβαια. Η Μαμά έκανε τα πάντα, και το Παιδί τη θαύμαζε όσο ποτέ κανείς δεν θαύμασε κανέναν. Η Μαμά ήταν τα πάντα και έκανε τα πάντα – και τα έκανε τέλεια.

Η Μαμά, εδώ που τα λέμε, θα μπορούσε να ήταν πραγματική υπερηρωίδα. Ή αρχηγός και συντονιστής μίας ομάδας υπερηρώων. Ή έστω η καλύτερη βοηθός υπερήρωα που είχε υπάρξει ποτέ. Η δική του βοηθός. Η καλύτερη βοηθός στον κόσμο.

Το Παιδί χαμογέλασε και έδεσε τη ζώνη της ρόμπας με τον μυστικό κόμπο που είχε μάθει ψάχνοντας σε ένα ειδικό σάιτ. Ήταν ένας αρχαίος κόμπος δύναμης. Την έσφιξε καλά, κοιτάχτηκε στον καθρέφτη και χαμογέλασε πάλι.

Νά τος λοιπόν. Ήταν εδώ, ήταν δυνατός, δεν πονούσε και ήταν έτοιμος να αντιμετωπίσει κάθε πρόκληση.

Γιατί ήταν –α, ναι!– ο Power Kid.

Power Kid: ο απόλυτος ήρωας. Το παιδί με τις υπεράνθρωπες δυνάμεις.

Χαμογέλασε ακόμη πιο πλατιά και φόρεσε βιαστικά την κουκούλα της ρόμπας του. Καμιά φορά δεν ήθελε να βλέπει το άτριχο κεφάλι του στον καθρέφτη. Προτιμούσε λοιπόν την κουκούλα, έστω και χωρίς να δένει κόμπο το λαστιχένιο κορδόνι της κάτω από το πιγούνι του.

Πήρε μία βαθιά ανάσα και φούσκωσε το στήθος. Ήταν γεμάτος ενέργεια. Το καταλάβαινε. Και όλοι του οι πόνοι ήταν ακόμη κοιμισμένοι στις φωλιές τους, μαζεμένοι σε

κρυφές γωνίες και μυστικές σπηλιές κάπου μέσα στο σώμα του.

Πολύ που τον ένοιαζε! Ας έκαναν ό,τι ήθελαν.

Έξυσε πάνω από τη ρόμπα του εκείνα τα κόκκινα σπυράκια που είχε στο στήθος –καμιά φορά τον φαγούριζαν πολύ, άλλες πάλι φορές τον άφηναν για μέρες στην ψυχία του–, προχώρησε προς τον τοίχο με τον μεγάλο πίνακα ανακοινώσεων και έπιασε τον μαρκαδόρο που κρεμόταν εκεί από ένα σπάγκο. Κοίταξε την Κλίμακα Πόνου με τις φατσούλες και τα νούμερα, από το 1 μέχρι το 10, από κάτω τους, και κρατήθηκε για να μη γελάσει χαιρέκακα. Γιατί χαιρέκακα γελούσαν μόνο οι Κακοί. Οι Εξωγήινοι Κακοί. Οι Εχθροί. Έβγαλε το καπάκι από τον μαρκαδόρο και έγραψε την ημερομηνία στη στήλη κάτω από την πρώτη φατσούλα, τη νούμερο 1, την πολύ γελαστή: 13/1.

Και έπειτα κοίταξε και τις έξι στήλες.

Κάθε φατσούλα είχε και μία σειρά από ημερομηνίες από κάτω της. Όσο πιο πολλές ημερομηνίες, τόσο πιο συνηθισμένο ήταν και το επίπεδο του πόνου.

Η πρώτη φατσούλα, η πολύ γελαστή, δεν είχε πολλές ημερομηνίες από κάτω της. Οι άλλες, η λιγότερο γελαστή, η ελάχιστη γελαστή, η στενοχωρημένη, η πολύ στενοχωρημένη και η δακρυσμένη, είχαν περισσότερες ημερομηνίες.

Δεν πειράζει.

Σήμερα, 13 Ιανουαρίου, δεν πονούσε.

Και, ποιος ξέρει, μπορεί να μην ξαναπονούσε ποτέ πια. Κανείς παγκόσμιος νόμος δεν το απαγόρευε αυτό, σωστά; Κανένας *συμπαντικός* νόμος.

Το Παιδί καπάκωσε πάλι τον μαρκαδόρο και έστρεψε

την πλάτη του στην Κλίμακα Πόνου και σε όλο τον πίνακα ανακοινώσεων. Κοίταξε ολόγυρα το δωμάτιό του. Την είσοδο στο μυστικό καταφύγιό του. Και χαμογέλασε πάλι, πλατιά.

Εκτός από το κρεβάτι του, που ήταν χαμηλό και ξύλινο γιατί η Μαμά δεν ήθελε το παλιό του ψηλό μεταλλικό κρεβάτι που όταν ήταν εκείνη μικρή ήταν το δικό της κρεβάτι, μην τυχόν και πέσει και χτυπήσει – η Μαμά ήταν πολύ περίεργη μερικές φορές, αλλά δεν πειράζει, της τα συγχωρούσε όλα μα όλα γιατί ήταν τέλεια–, εκτός από το κρεβάτι του λοιπόν είχε ένα γραφείο μεγάλο και υπέροχο και γεμάτο χιλιάδες πράγματα επάνω του, έναν σταθερό υπολογιστή με πελώριο πληκτρολόγιο και ασύρματο ποντίκι στο κέντρο του γραφείου του, μία πολυθρόνα με ροδάκια, μία ραφιέρα κρεμασμένη στον τοίχο, από τη μια μεριά μέχρι την άλλη, γεμάτη επίσης με ένα εκατομμύριο απίθανα πράγματα αλλά και με τριακόσια δεκατέσσερα βιβλία από τα οποία είχε διαβάσει περίπου το ένα τρίτο, μία ντουλάπα για τα ρούχα του, πόστερ και φωτογραφίες στους τοίχους, και μία γκριζομπλέ μοκέτα από άκρη σε άκρη.

Υπήρχαν επίσης άλλα δύο πράγματα στο δωμάτιό του: υπήρχε ένα παράθυρο, που έβλεπε στην αυλή· και υπήρχε και ένα τετράγωνο κόψιμο στην γκριζομπλέ μοκέτα, με πλευρές εβδομήντα εκατοστών ακριβώς – ένα τετράγωνο που στη μία άκρη του είχε μία σχοινένια χειρολαβή.

Από το παράθυρο στον τοίχο αριστερά από το γραφείο του έβλεπε τι καιρό έκανε έξω και τι χρώμα είχε ο ουρανός. Επίσης, μπορούσε να παρατηρεί τα πουλιά που καμιά φορά έμπαιναν στον κήπο τους. Δεν ήταν πολύ μεγάλος και

πολύ θαλερός κήπος και έτσι δεν είχε πολύ μεγάλο ενδιαφέρον για τα πουλιά, αλλά δεν ήταν ούτε και μικρός. Είχε βέβαια μόνο ένα δέντρο όλο κι όλο, καθώς και μερικούς θάμνους που υποτίθεται ότι ήταν λουλούδια, ή ότι τέλος πάντων κάποια εποχή γέμιζαν λουλούδια, καθώς και ένα παρτέρι με ένα μέτρο φάρδος που ακολουθούσε τον ψηλό πέτρινο φράχτη της περιφραξης του κήπου – και μερικά άλλα ασήμαντα πράγματα που δεν φαίνονταν από το συγκεκριμένο παράθυρο. Το έδαφος έξω στην αυλή ήταν το μισό στρωμένο με αρχαίες ξύλινες σανίδες, σαν κατάστρωμα πλοίου ή σαν κανονικό πάτωμα δωματίου, ενώ στο άλλο μισό ήταν απλωμένο ένα χαλί από μικρά-μικρά βοτσαλάκια, που συχνά από ανάμεσά τους φύτρωναν χόρτα. Και βέβαια υπήρχε και το χώμα στο παρτέρι με τα φυτά. Και γύρω-γύρω από το δέντρο.

Αυτά αναφορικά με την αυλή. Πολύ ενδιαφέροντα πράγματα ενδεχομένως, αλλά αρκετά μακριά από την ακτίνα δράσης του Παιδιού. Αυτά που βρίσκονταν *μέσα* στην ακτίνα δράσης του ήταν κάτω από το τετράγωνο κόψιμο στην γκριζομπλέ μοκέτα.

Κάτω από την καταπακτί.

Μέσα στην Αίθουσα Επιχειρήσεων του Power Kid.

Ήταν απλό να μπεις εκεί μέσα. Αρκεί να παρατηρήσεις το τετράγωνο κόψιμο –εντάξει, εύκολο αυτό–, να τραβούσες βάζοντας λίγη δύναμη τη σχοινένια χειρολαβή από την άκρη του τετραγώνου και να σήκωνες το καπάκι, μία λεπτή φέτα από ισχυρό κόντρα-πλακέ επενδυμένη από την επάνω της μεριά με το κομμάτι της μοκέτας και εντελώς γυμνή από την κάτω της μεριά.

Και αρκεί βέβαια να ήξερες τον συνδυασμό της μυστικής κλειδαριάς που ασφάλιζε τη *δεύτερη* είσοδο της Αίθουσας Επιχειρήσεων, τη μεταλλική, που βρισκόταν μισό μέτρο χαμηλότερα, μέσα στην καταπακτή.

Αυτό δεν ήταν εύκολο.

Και δεν ήταν εύκολο γιατί τον συνδυασμό της κλειδαριάς τον ήξεραν μόνο το Παιδί και η Μαμά. Κανείς άλλος. Και κανείς άλλος δεν έπρεπε να τον μάθει ποτέ. Και ούτε θα τον μάθαινε.

Γιατί η Αίθουσα Επιχειρήσεων του Power Kid δεν ήταν για τα μάτια του κόσμου. Η Αίθουσα Επιχειρήσεων του Power Kid ήταν πολύ σοβαρή υπόθεση για να μπορεί να μπαίνει εκεί μέσα ο καθένας.

Το Παιδί τέντωσε το δεξί του χέρι προς τη μεριά της καταπακτής, με τα δάχτυλά του σφιγμένα σε γροθιά εκτός από το μικρό, που ήταν επίσης τεντωμένο. Έκανε ένα *Τσσσσς!* με το στόμα, και το μικρό του δάχτυλο και όλη του η παλάμη άρχισαν να τρέμουν, σαν να εξαπέλυε θανατηφόρες ακτίνες μεγάλης ενέργειας. Δεν είχε βέβαια καμιά δουλειά να χτυπά με τις ακτίνες του την καταπακτή, αλλά δεν πείραζε. Ήταν απλώς ένα παιχνίδι, ένα μυστικό κόλπο και μία ακόμη Παράδοση Ενέργεια. Δεν το εννοούσε πραγματικά. Ήθελε απλώς να αισθανθεί δυνατός και γεμάτος από την ενεργειακή του δύναμη. Εκείνη τη συμπαντική δύναμη που κυλούσε στις φλέβες του και που μπορούσε να την εξαπολύσει απέναντι σε κάθε Κακό και σε κάθε εξωγήινη οντότητα, κατανικώντας τους.

Κατέβασε τα χέρι του ικανοποιημένος, έφτιαξε την κουκούλα της ρόμπας, που είχε γείρει λιγάκι στο κεφάλι

του, έψαξε με το βλέμμα τις μαλακές παντόφλες του, τις φόρεσε και προχώρησε προς την πόρτα του δωματίου του.

Δεν πεινούσε, όπως βέβαια δεν πεινούσε ποτέ εδώ και τόσο καιρό, αλλά έπρεπε οπωσδήποτε να φάει. Ήταν πολύ ζωτικό αυτό, και ας μην πεινούσε.

Δεν πεινούσε αλλά ούτε και πονούσε σήμερα, σκέφτηκε. Παρ' όλα αυτά, έπρεπε να πάρει το φάρμακό του. Καλού-κακού. Σταμάτησε λίγο πριν ανοίξει την πόρτα, με το χέρι του μετέωρο πάνω από το πόμολο. Κοίταξε την αντλία στο μπράτσο του και, με έναν αναστεναγμό, έπιασε το μικρό έμβολο και το πάτησε δύο φορές, όπως έπρεπε να κάνει και όπως είχε κάνει τόσο πολλές φορές ακόμη στο παρελθόν.

Δεν αισθάνθηκε ούτε πόνο, ούτε ανακούφιση.

Έτσι έπρεπε.

Ήταν λίγο περίεργο, και καμιά φορά το Παιδί σκεφτόταν μήπως όλο αυτό ήταν επίσης ένα παιχνίδι, μήπως η αντλία ήταν ψεύτικη και δεν είχε καθόλου φάρμακα μέσα της, μήπως δεν ήταν πράγματι τοποθετημένη στη φλέβα του αλλά απλώς προσαρμοσμένη εκεί, κολλημένη με σελοτέιπ ή κάτι τέτοιο. Σκεφτόταν μήπως ήταν και αυτό ένα από τα πολλά κόλπα της Μαμάς, κάτι που θα του αποκάλυπτε κάποια μέρα όταν θα έπαιρναν πρωινό ή όταν θα έβλεπαν μαζί τηλεόραση, μία υπερηρωική ταινία ας πούμε, κουλουριασμένοι ο ένας πάνω στον άλλο, στο μεγάλο κρεβάτι της, και σκεπασμένοι με παπλώματα, πλεχτά σάλια και ζακέτες.

Αλλά δεν είχε σημασία, εδώ που τα λέμε. Ας ήταν ό,τι ήθελε. Αλήθεια ή όχι, παιχνίδι ή πραγματικό ιατρικό μη-

χάνημα, δεν του κόστιζε τίποτε να πατάει το έμβολο κάθε πρωί ή όποτε ένιωθε στ' αλήθεια πόνο. Αν και -του είχε πει η Μαμά- η αντλία ήταν προγραμματισμένη να του παρέχει μία συγκεκριμένη δόση από παυσίπονα μέσα στο εικοσιτετράωρο, και ποτέ περισσότερη. Πράγμα που σήμαινε ότι, αν τυχόν οι πόνοι ήταν μαζεμένοι, αν ήταν πολλοί και άγριοι, αν του επιτίθονταν από πολλές μεριές μαζί πετώντας, πηδώντας πάνω από δέντρα ή ξεπροβάλλοντας ξαφνικά μέσα από σύννεφα και καπνούς οδηγώντας τις ιπτάμενες διαστημικές μοτοσικλέτες τους, η αντλία του δεν θα μπορούσε να τους ρίξει περισσότερα όπλα, ακόντια και βέλη και ακτίνες λέιζερ, από όσα τής επιτρεπόταν να ρίχνει. Αν τα ξεπερνούσε, του είχε πει η Μαμά, μπορεί να γινόταν σιγά-σιγά λιγότερο ικανός να αντιμετωπίζει τις επιθέσεις των πόνων, ακόμη και τις πιο ήπιες, τις λιγότερο σκληρές. Γιατί οι επιθέσεις των πόνων δεν θα σταματούσαν ποτέ. Ή, τέλος πάντων, δεν ήξερε κανείς από τους δύο αν και πότε θα σταματούσαν.

Το παιδί δεν το καταλάβαινε πολύ καλά αυτό, δεν καταλάβαινε πώς θα γινόταν πιο ευάλωτος αν έπαιρνε περισσότερα φάρμακα για τους πόνους, αλλά, αφού το έλεγε η Μαμά, έτσι ήταν.

Εκείνη ήξερε. Ήταν έξυπνη. Σοφή. Όμορφη. Δυναμική. Καταπληκτική. Απίθανη. Ναι, ήταν απίθανη σε όλα της.

Α, και αστεία. Ήταν πολύ αστεία. Της άρεσε να κάνει κόλπα. Πολλά και απίθανα κόλπα.

Ζούσε για αυτά.

Και ζούσε και για τον ίδιο. Η Μαμά ζούσε για το Παιδί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

«Ει, μικρέ, κάπου σε ξέρω εσένα, ε;»

Η Μαμά καθόταν στο ψηλό σκαμπό της με τον ένα της αγκώνα ακουμπισμένο στο τραπέζι της κουζίνας και έπινε καφέ.

«Μήπως έπαιζες σε καμιά μίνι σειρά; Αυτό το πρόσωπο πρέπει οπωσδήποτε να εμφανιστεί στην τηλεόραση».

«Σε ρόλο κακού;» Το Παιδί έκατσε στο δικό του σκαμπό, αφού πρώτα είδε αν η Μαμά το είχε ξαναψηλώσει, για να του κάνει φάρσα.

«Φυσικά σε ρόλο κακού!» Τον έδειξε με το δάχτυλο. «Ενός κακού επιστήμονα, ίσως. Ή κάποιου κακού που έχει φτιάξει την πιο ισχυρή μυστική οργάνωση αρχικάκων στην ιστορία».

«Χμμ... Κάτι σαν το Χέρι στην Τζέσικα Τζόουνς και στον Άιρον Φιστ;»

Η Μαμά γύρισε τα μάτια της στο ταβάνι.

«Ακόμα χειρότερη!» είπε. «Κάτι σαν το Πόδι, ας πούμε». Του χαμογέλασε και άπλωσε το χέρι της για να του

καϊδέψει το μάγουλο, αν και την τελευταία στιγμή άλλαξε γνώμη και απλώς τού τσίμπησε λιγάκι τη μύτη.

«Αλλά παραείσαι ωραίος, μικρέ, για να παίζεις τον κακό. Ειδικά αν αυτός ο κακός πρέπει να είναι συνέχεια κρυμμένος για να μην τον πιάσουν. Γιατί εσύ είσαι όμορφος».

Το Παιδί την κοίταξε και της χαμογέλασε. Λιγάκι σφιγμένα.

Η Μαμά τον κοίταξε κι εκείνη, και έπιασε και με τα δυο της χέρια την κούπα με τον καφέ της.

«Νούμερο ένα;» είπε.

Κούνησε το κεφάλι του, χωρίς να μπορεί να κρύψει ένα μισοπονηρό χαμόγελο.

«Oh yes», της απάντησε. «Νούμερο ένα με τόνο».

Τα μάτια της Μαρμάς έλαμψαν.

«Yes!» του είπε κι εκείνη, και τα δόντια της άστραψαν κι αυτά σε ένα χαμόγελο. «Μωρό μου, μωρό μου, μωρό μου...» έκανε μετά, και τώρα λιγάκι τα μάτια της νοτίστηκαν. Έτσι πήγαιναν αυτά. «Ουφ... Οπότε σου αξίζει ένα πρωινό πρωταθλητή, ναι;»

Το Παιδί έκανε ένα ανόρεχτο καταφατικό νεύμα. Ήξερε πως έπρεπε να τρέφεται καλά, να παίρνει όσο περισσότερες θερμίδες και πρωτεΐνες και υδατάνθρακες και λίπη μπορούσε ώστε να μην αδυνατίσει, γιατί η θεραπεία τού το έκανε και αυτό, τον αδυνατίζε, ρουφούσε τη δύναμή του, τη ρώμη του, και καμιά φορά άνοιγε τις πόρτες σε διάφορες χαζοαρρώστιες, κάτι κρυολογήματα και βήχες και τέτοια, αλλά... αλλά δεν είχε καθόλου όρεξη. Ποτέ. Ακόμη και όταν η φατσούλα στην Κλίμακα Πόνου ήταν η

πρώτη, το νούμερο ένα, η πολύ γελαστή. Το νούμερο ένα με τόνο. Όπως σήμερα, ας πούμε.

Δεν είχε όρεξη. Καθόλου. Τίποτε. Μηδέν. Ποτέ. Δεν θυμόταν καν πώς ήταν να έχεις όρεξη. Είχε περάσει καιρός που έκανε τις θεραπείες του.

Όμως... όμως έπρεπε να φάει. Η Μαμά δεν έχανε ευκαιρία να του το τονίζει κάθε φορά, με πολλούς και παραστατικούς τρόπους. Πρέπει να είσαι όσο πιο δυνατός γίνεται για να αντιμετωπίσεις τον διαβόητο γητευτή των Υγρών Λειμώνων. Ή το δικέφαλο τέρας του Δρακοκέφαλου Όρους. Ή τα Ορκ. Ή τους Εξωγήινους Κακούς. Κυρίως τους Εξωγήινους Κακούς. Αυτά τού έλεγε. Και άλλα πολλά. Γιατί τέτοια ήταν: η καλύτερη.

Και φυσικά εκείνος έβαζε τα δυνατά του για να μην τη στενοχωρήσει. Και έτρωγε. Ακόμη και όταν είχε άφθες στο στόμα του, εκείνες τις μικρές φουσκάλες που πραγματικά τις σιχαινόταν. Τι άχρηστα και ενοχλητικά πράγματα που ήταν!

«Ωραία», είπε, κουνώντας λίγο το κεφάλι του για να φύγουν οι άσχημες σκέψεις, αλλά και για να φέρει την κουκούλα της μπέρτας του πιο χαμηλά στο μέτωπό του. Ήταν πιο σκληρός έτσι. Πιο Power Kid. Του άρεσε καλύτερα. Τον γέμιζε αυτοπεποίθηση και σκόρπιζε περισσότερο τρόμο στους Εχθρούς και στους Εξωγήινους Κακούς. Σε όλους εκείνους που ήξερε πολύ καλά πως κάποτε θα αντιμετώπιζε στ' αλήθεια.

Και γι' αυτό κυρίως έπρεπε να τρώει. Για να είναι δυνατός. Για να είναι ο πανίσχυρος υπερήρωας Power Kid.

«Τι έχουμε;» ρώτησε ξύνοντας ασυναίσθητα πάνω από τη ρόμπα τα ενοχλητικά κόκκινα σπυράκια που είχε στο στήθος του.

Η Μαμά είδε την κίνησή του, αλλά έκανε πως δεν την είδε. Ή έτσι τού φάνηκε.

«Τι έχουμε;» είπε. «Τα καλύτερα».

Σηκώθηκε από το σκαμπό της, προχώρησε στον πάγκο της κουζίνας και αποκάλυψε την πιατέλα που είχε σκεπασμένη με κάτι που έμοιαζε με μικρογραφία ομπρέλας φτιαγμένη από τούλι. Πήρε την πιατέλα μαζί με ένα πιρούνι, ένα μαχαίρι και ένα κουτάλι και τα έφερε όλα μπροστά του.

«Έχουμε γκοφρέτες, και φέτες ψωμί με βούτυρο και μέλι, χωρίς την κόρα, και γάλα κακάο, και μπανάνα, και δύο τηγανητά αυγά, και δύο μικρά λουκάνικα. Και ένα σοκολατογλυκό».

Το Παιδί κοίταξε την πιατέλα μπροστά του.

«Πού είναι το σοκολατογλυκό;» ρώτησε.

«Το έφαγα εγώ», του είπε η Μαμά.

Το Παιδί γέλασε και πήρε το πιρούνι του για να δοκιμάσει, πιέζοντάς τον, τον κρόκο του ενός αυγού. Εντάξει, ήταν όπως ακριβώς τού άρεσε: όχι πολύ-πολύ σφιχτός, αλλά ούτε και νερουλός, σχεδόν ωμός – δεν του άρεσαν ωμά τα αυγά του. Πήρε και μια μικρή πιρουινιά.

«Ωραίο», είπε.

«Ναι», είπε η Μαμά. «Αλλά κρυώνει. Κρύωσε. Θα πάθει κρυοπαγήματα. Πρέπει να φαγωθεί...» –κοίταξε τον καρπό της, αν και δεν φορούσε ρολόι– «μέσα σε τριάντα πέντε δευτερόλεπτα».

Το Παιδί κούνησε το κεφάλι του και έσκυψε πάλι πάνω από την πιατέλα με το πρωινό του.

«Πρώτα θα φάω το ένα αυγό», είπε. «Μετά θα φάω το ένα λουκάνικο, και μετά τις γκοφρέτες. Εντάξει;»

«Εντάξει. Και μετά;»

«Εεε... μετά και τα άλλα.»

«Ωραία. Γιατί πρέπει να τρώμε, ναι;»

«Ναι». Κούνησε τρεις φορές το κεφάλι του, και η κουκούλα του ακολούθησε την κίνησή του.

«Το φαγητό σου όλο να το τρως...»

«...για να 'σαι ξύπνιος, δυνατός...»

«...την ώρα που θα χρειαστεί...»

«...η Λαίλαπα να συντριβεί», συμπλήρωσε το Παιδί.

Ήταν ένα από τα Συνθήματα που έλεγαν με τη Μαμά. Μυστικά και παλιά ρητά, ξόρκια, γρίφους και διάφορα τέτοια. Σκαρφίζονταν διάφορα κατά καιρούς, αν και κυρίως έλεγαν και ξανάλεγαν τα ίδια, τα παλιά, ακόμη και αν ήταν πολύ χαζά. Όσο πιο παλιό ήταν ένα Σύνθημα, τόσο πιο δυνατό γινόταν – και τόσο πιο αποτελεσματικό. Κάποια στιγμή θα τα χρειάζονταν. Το Παιδί ήταν σίγουρο γι' αυτό. Κάποια στιγμή θα χρειάζονταν όλα τους τα όπλα, μυστικά και μη. Γιατί οι Κακοί έρχονταν, είχαν έρθει, και όπου να 'ναι θα έκαναν την τελική και πιο αδυσώπητη και επίμονη επίθεσή τους.

Έπρεπε να τρώει. Έπρεπε να λέει τα Συνθήματά του. Έπρεπε να ασκείται σε όλες τις μυστικές τέχνες που ήξερε. Έπρεπε να είναι προσεκτικός, έξυπνος, με τα μάτια και τα αυτιά του ανοιχτά παντού και πάντα. Να προσέχει τις αλλαγές στον αέρα. Τα πετάγματα των πουλιών έξω

στον κήπο. Τις μικροαλλαγές στην ατμόσφαιρα. Με μια λέξη, να παρακολουθεί και να παρατηρεί τα πάντα.

Έπρεπε να είναι έτοιμος.

Ο Power Kid ήταν η μόνη άμυνα που μπορούσε να αντιτάξει η ανθρωπότητα και ολόκληρος ο πλανήτης στην εισβολή των Εξωγήινων Κακών. Της λαίλαπας των Εχθρών.

Έσκυψε αποφασισμένος και άρχισε να τρώει το πρωινό του. Κι ας μην είχε όρεξη. Κι ας τον έτρωγαν εκείνα τα κόκκινα σπυράκια στο στήθος, που ξανάρχισε να τα ξύνει κρυφά. Κι ας τον ενοχλούσαν οι άφθες στο στόμα του.

Έφαγε όλο του το φαγητό, και μάλιστα άφησε για το τέλος τις γκοφρέτες και το γάλα κακάο.

Και, ναι, έγινε πιο δυνατός. Με όλες τις αισθήσεις του οξυμμένες.

Και η Μαμά τον κοιτούσε να τρώει και έλαμπε. Όλο το πρόσωπό της έλαμπε.

Πόσο όμορφη ήταν η Μαμά. Η Μαμά του.

«Τι θα κάνεις σήμερα;» τον ρώτησε όταν κατάπιε και την τελευταία του μπουκιά και ξέπλυνε το στόμα του με την τελευταία γουλιά από το γάλα κακάο.

Το Παιδί το σκέφτηκε. Υπήρχαν διάφορα που μπορούσε να κάνει. Ή, για να είναι πιο ακριβής, μπορούσε να κάνει διάφορα πράγματα, έστω και λίγα, με διαφορετική σειρά από ό,τι χθες.

Τι μπορούσε να κάνει;...

Μπορούσε να διαβάσει ένα βιβλίο από το ράφι του. Ή ένα κόμικς.

Μπορούσε να παίξει ένα παιχνίδι στον υπολογιστή

του. Ή να σερφάρει στο ίντερνετ χωρίς σχέδιο, έτσι στην τύχη.

Μπορούσε να μπει στην Αίθουσα Επιχειρήσεων του Power Kid.

Ή να ξαναξαπλώσει. Ή να κάτσει να μιλήσει με τη Μαμά. Ή να κάνει κάτι μαζί της, όπως ας πούμε να δουν τηλεόραση, μια παλιά ταινία, ή ένα σίριαλ ή κάποια εκπομπή. Ή να κοιτάει έξω στον κήπο, από το παράθυρό του. Και βέβαια, μπορούσε να κάνει μαθήματα. Πάλι με τη Μαμά.

Αυτά. Δεν ήταν λίγα, αν το καλοσκεφτόσουν. Υπήρχαν περίπου διακόσια βιβλία που τον περίμεναν να τα διαβάσει, και διακόσια βιβλία είναι *πολλά* βιβλία. Πάρα πολλά. Και κάθε ένα από αυτά ήταν ένας άλλος κόσμος. Υπήρχαν διακόσιοι *κόσμοι* που μπορούσε να επισκεφτεί. Οπότε, ήδη ξεκινούσε με έναν τεράστιο πλούτο στα χέρια του.

Ναι, ήταν τυχερός.

Το ίδιο σπουδαία με τα βιβλία ήταν και τα παιχνίδια του. Του άρεσαν τρομερά, και άλλωστε τα περισσότερα τον προετοίμαζαν για τις μάχες που ήταν προορισμένος να δώσει – τις μεγάλες, τρομερές μάχες με τους Εξωγήινους Κακούς. Είχε έναν πλανήτη να προστατεύσει, και η εξάσκηση του στα ηλεκτρονικά του παιχνίδια ήταν μέρος της εκπαίδευσης που έπαιρνε. Βασικό μέρος. Απαραίτητο.

Όμως μπορούσε να αρχίσει την ημέρα του με ένα εξίσου επωφελές σερφάρισμα στο διαδίκτυο. Μπορούσε να ψάξει για σημάδια της επέλασης των Εχθρών, για παράδειγμα, ή απλώς να χαλάσει λίγο από τον χρόνο του βλέποντας και διαβάζοντας διάφορα από δω κι από κει.

Και, ναι, ήταν και τα μαθήματά του. Η Γλώσσα και οι Τέχνες. Τα Μαθηματικά και οι Φυσικές Επιστήμες. Η Ιστορία και η Γεωγραφία. Χμμ, βαριόταν λιγάκι σήμερα. Και, άλλωστε, θα έμενε σπίτι η Μαμά; Ή θα έβγαινε έξω για τη δουλειά της;

«Εσύ;» της είπε. «Τι μέρα είναι σήμερα;»

«Σάββατο», του είπε η Μαμά. «Θα είμαι στο σπίτι όλη την ημέρα. Απλώς θα βγω κάποια στιγμή για να ψωνίσω κάποια πράγματα. Ή θα πω να μας τα φέρουν από το σούπερ-μάρκετ, δεν ξέρω. Αναλόγως.»

Το Παιδί κούνησε το κεφάλι του. Ωραία. Όταν η Μαμά έλειπε σε ραντεβού για τη δουλειά της, ήταν στιγμές που αισθανόταν λίγο αποπροσανατολισμένος. Λιγάκι μόνος. Δεν της το έλεγε, ούτε άφηνε να φανεί – δεν ήταν σωστό να κάνει κάτι τέτοιο, δεν ήταν αντάξιο του Power Kid. Αλλά το σωστό να λέγεται. Ακόμη και αν περνούσε ολόκληρη την ημέρα μόνος του, με τις δραστηριότητές του, ήθελε να ξέρει πως ανά πάσα στιγμή μπορούσε να τη βρει και να της μιλήσει. Ή απλώς να πέσει στην αγκαλιά της και να μείνει εκεί, χωρίς να σκέφτεται.

Και ίσως να κλαίει και λιγάκι.

Εκείνη τον έπιανε δυνατά, αλλά και τρυφερά μαζί, και του χάιδευε το κεφάλι και του έλεγε διάφορα όμορφα λόγια, ψιθυριστά και πολύ-πολύ ψιθυριστά. Και ήταν όμορφα εκεί μέσα. Στην αγκαλιά της. Ήσουν σίγουρος για τα πάντα εκεί. Σίγουρος και ασφαλής. Όλα ήταν υπέροχα και όλα ήταν πιθανά. Όλα.

Όμως αυτό συνέβαινε *σπάνια*. Ήθελε απλώς να ξέρει πως είχε τη δυνατότητα να το κάνει – τη δυνατότητα να

τη βρει και να αναζητήσει το σώμα της, τα χάρδια της και τις λέξεις της. Τις περισσότερες φορές μπορούσε να περάσει άπειρες ώρες μόνος του. Διαβάζοντας, εκπαιδευόμενος στα παιχνίδια του, ή απλώς κλεισμένος στην Αίθουσα Επιχειρήσεων του Power Kid. Ή μην κάνοντας τίποτε.

Το Παιδί, άλλωστε, δεν ήταν ένα τυχαίο παιδί. Ήταν ο Power Kid.

Σκούπισε το πιγούνι του και τα χείλη του από τα ψίχουλα και έγλειψε τον δείκτη του δεξιού του χεριού.

«Λέω...» ξεκίνησε να λέει. «Λέω», είπε μετά από λίγη ακόμη σκέψη, «να κάτσω λίγο στην Αίθουσα. Και μετά ίσως διαβάσω κάτι. Ή ίσως ψάξω λίγο στο ίντερνετ. Συμφωνείς;»

Η Μαμά έγλειψε κι αυτή τον δείκτη της με ένα πονηρό, κοροϊδευτικό χαμόγελο και στενεύοντας τα μάτια.

«Συμφωνώ και επαυξάνω», του είπε. «Τρομερό σχέδιο. Το είχες αποφασίσει από πριν, ή ήταν Παράδοση Ενέργεια;»

Το Παιδί το σκέφτηκε πριν απαντήσει.

«Νομίζω πως δεν ήταν ακριβώς Παράδοση Ενέργεια», είπε τελικά. «Νομίζω πως το είπα λιγάκι στην τύχη».

«Αυτή είναι η πιο Παράδοση Ενέργεια!» του είπε. «Και μου αρέσει τρομερά. Ωραία. Πήγαινε στην Αίθουσα, και όταν βγεις τα λέμε και πάλι, ναι;»

Το Παιδί χαμογέλασε και κατέβηκε από το σκαμπό του.

«Ναι», είπε μόνο. Και πήγε κοντά της.

Η Μαμά τον αγκάλιασε και έβαλε το πιγούνι της στον ώμο του, όπως το συνήθιζε.

«Είσαι ο ήρωάς μου», του είπε. «Ο μεγάλος μου ήρωας. Είσαι ο πρόμαχος της ζωής μου».

Το Παιδί ένιωσε μια μεγάλη ζεστασιά να ταξιδεύει μέσα του, σαν ένα κύμα από μέλι που ήταν μαζί και κύμα μιας όλο θέρμη θάλασσας των Τροπικών. Θα μπορούσε να μείνει στην αγκαλιά της για πάντα. Μέχρι το τέλος.

Αντί γι' αυτό, άφησε να περάσουν λίγα δευτερόλεπτα όλα κι όλα και αποτραβήχτηκε αργά από την αγκαλιά της.

Στάθηκε όρθιος απέναντί της. Τα μάτια της ήταν υγρά και έκαιγαν. Και την αγαπούσε.

«Ωραία», της είπε. «Οπότε θα τα πούμε σε λίγο. Δεν θα κάτσω πολύ».

«Να κάτσεις όσο θέλεις», του είπε. «Γιατί όσο θέλεις είναι...»

«...όσο πρέπει», συμπλήρωσε το Παιδί.

«Ναι. Όσο θέλεις είναι και θα είναι όσο πρέπει».

Το Παιδί τής χαμογέλασε. Έπνιξε έναν μικρό αναστεναγμό, έκανε μεταβολή και πήγε προς το δωμάτιό του πάλι. Προς την Αίθουσα Επιχειρήσεων του Power Kid.